

การตีความคำว่า “ลวนลาม” ในภาษาไทยของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory)
**University Students' Interpretation of Thai word
for “Molest” Using the Concept of Prototype Theory**

ปานรุ้ง ภูจำปา และ เขมฤทัย บุญวรรณ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Received: November 27, 2020 Revised: April 7, 2021 Accepted: June 7, 2021

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ตามความรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) โดยมีเพศเป็นตัวแปรในการพิจารณาแบ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเพศชายจำนวน ๒๕ คน และเพศหญิงจำนวน ๒๕ คน

ผลการวิจัยพบว่าเพศหญิงมีแนวโน้มให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามมากกว่าเพศชาย โดยสถานการณ์ที่เพศหญิงให้ค่าน้ำหนักมากกว่าเพศชายมี ๑๐ สถานการณ์ จาก ๑๖ สถานการณ์ ซึ่งมี ๒ สถานการณ์ที่เพศหญิงให้ค่าน้ำหนักมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.05$ เพศชายและเพศหญิงตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางการกระทำ การวิจัยนี้จะช่วยในการทำความเข้าใจการตีความที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงและสามารถเลือกวิธีการปฏิบัติหรือการวางตัวเมื่อต้องอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเหมาะสมมากขึ้น

คำสำคัญ

ลวนลาม, องค์ประกอบทางความหมาย, เพศ, ทฤษฎีต้นแบบ

Abstract

This article studied the meaning of the word "molest" as perceived by university students according to the concept of Prototype Theory. Gender was used as the independent variable of the study, and the sample group consisted of 25 males and 25 females.

The results of the study showed that females were more likely to have encountered molestation than males. Ten out of the 16 types of situations described by researchers were interpreted as molestation by students; 2 out of those 10 situations were statistically significantly ($p < 0.05$) more likely to be interpreted as molestation by females than by males. Males and females both interpret verbal abuse as harassment rather than mistreatment. This research helps us to understand differences in interpretation between males and females, and may provide some guidance on how to treat one another and maintain proper conduct in society.

Keywords

molest, semantic component, gender, prototype theory

บทนำ

การลวนลามเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม เห็นได้จากข่าวที่เกี่ยวกับการลวนลามในสถาบันโรงเรียนหรือสถาบันครอบครัวที่นำเสนอผ่านทางสื่อโทรทัศน์ รวมทั้งประสบการณ์การโดนลวนลามในสถานที่ต่าง ๆ ที่นำมาบอกเล่าผ่านสื่อโซเชียลมีเดีย ผลสำรวจเมื่อปี ๒๕๕๙ จากเว็บไซต์มติชนออนไลน์ (๒๕๖๐) ได้ระบุว่า มากกว่า ๑ ใน ๓ ของผู้หญิงที่อยู่ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน ๑,๕๐๐ คน เคยถูกคุกคามทางเพศ หนึ่งในวิธีที่ใช้ในการคุกคามทางเพศเหล่านั้นคือการลวนลาม ไม่ว่าจะเป็นการลวนลามด้วยสายตาหรือการลวนลามด้วยการแตะเนื้อต้องตัว นอกจากนี้ มูลนิธิหญิงชายก้าวไกล (ประชาไท, ๒๕๖๑) ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้หญิงไทยที่ใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่กรุงเทพฯ ในเทศกาลสงกรานต์ปี ๒๕๖๐ จำนวนทั้งหมด ๑,๖๕๐ ราย ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๐ – ๔๐ ปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งหรือร้อยละ ๕๙.๓ เคยถูกลวนลาม โดยรูปแบบพฤติกรรมการถูกลวนลาม ได้แก่ ร้อยละ ๓๓.๘ ถูกจับแก้ม ร้อยละ ๑๘.๐ ถูกเบียดเสียด/จับมือ/จับแขน และใช้สายตาจ้องมองแทะโลมทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย ร้อยละ ๑๒.๓ ถูกแซว/ล้อเลียนส่อไปในเรื่องเพศ และร้อยละ ๙.๖ ถูกสัมผัสร่างกาย/ล้วงอวัยวะอื่น ๆ ที่เกินเลย

ทั้งนี้ การจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นการลวนลามหรือไม่ลวนลามขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละบุคคล บางคนอาจมีการตีความว่าพฤติกรรมหนึ่งเป็นการลวนลาม ในขณะที่อีกคนไม่ได้ตีความว่าพฤติกรรมนั้นเป็นการลวนลาม จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษา และการสำรวจเว็บไซต์พันทิป พบว่า แต่ละคนมีมุมมองต่อคำว่า “ลวนลาม” แตกต่างกันไป เช่น “ยังไม่ได้โดนตัว เพราะฉะนั้นไม่ใช่การลวนลาม” หรือ “อีกฝ่ายเต็มใจให้ทำจะเรียกว่าลวนลามไม่ได้” จะเห็นว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งจะถูกตัดสินว่าเป็นการลวนลามหรือไม่ขึ้นอยู่กับ

ประเด็นหรือองค์ประกอบทางความหมายของการลวนลามที่บุคคลนั้น ๆ ให้ความสำคัญ ดังในกรณีตัวอย่างที่ได้กล่าวมาจะเห็นว่าบางคนให้ความสำคัญกับการถูกเนื้อต้องตัว ในขณะที่บางคนให้ความสำคัญกับความยินยอมของฝ่ายที่ถูกกระทำ

ลักษณะการตีความที่แตกต่างกันนี้สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ของเอเลเนอร์ รอช (Rosch, 1973) นักจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ (University of California, Berkley) ที่มีมุมมองว่าสิ่งต่าง ๆ มีขอบเขตไม่ชัดเจน เช่น เราไม่สามารถบอกได้อย่างชัดเจนว่า “ความสั้น” สั้นสุดที่ใด และ “ความยาว” เริ่มต้นที่ใด เหมือนกับที่บางครั้งเราไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนว่าเรื่องใดเป็นหรือไม่เป็นการลวนลาม และแต่ละคนก็อาจตัดสินไม่เหมือนกัน ด้วยเหตุที่คำแต่ละคำมีขอบเขตความหมายที่ยากจะระบุให้ชัดเจนนี้เอง จึงส่งผลให้การตีความของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน แต่รอชพบว่าคนเราจะตีความตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) กล่าวคือ การที่คนตีความว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นการลวนลามเป็นเพราะพฤติกรรมนั้นตรงกับต้นแบบของการลวนลามในใจของบุคคลดังกล่าว แต่สำหรับอีกคนที่ไม่ได้ตีความพฤติกรรมเดียวกันว่าเป็นการลวนลามเป็นเพราะพฤติกรรมดังกล่าวไม่ตรงกับต้นแบบของการลวนลามในใจของเขานั้นเอง โดยต้นแบบของคำแต่ละคำจะสามารถหาได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของนิยามของคำนั้น ๆ ออกมา เช่น ต้นแบบของการนิยามมีสื่อองค์ประกอบทางความหมาย ได้แก่ “เป็นการพูดเรื่องไม่ดีของคนอื่น” “เรื่องดังกล่าวต้องเป็นเรื่องจริง” “ผู้พูดคิดร้ายต่อผู้อื่น” และ “เป็นการพูดลับหลังผู้อื่น” พฤติกรรมใดที่ประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางความหมายเหล่านี้ครบทั้ง ๔ องค์ประกอบ พฤติกรรมนั้นจะเป็นต้นแบบของการนิยาม กล่าวคือ เป็น

พฤติกรรมการณ์ที่สมบูรณ์ โดยต้นแบบการนิทานของเพศชายจะให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมาย “เป็นการพูดลับหลังผู้อื่น” มากที่สุด รองลงมาคือ “ผู้พูดคิดร้ายต่อผู้อื่น” “เป็นการพูดเรื่องไม่ดีของผู้อื่น” และ “เรื่องดังกล่าวต้องเป็นเรื่องจริง” ตามลำดับ แต่ต้นแบบการนิทานของเพศหญิงจะให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมาย “เป็นการพูดเรื่องไม่ดีของผู้อื่น” มากที่สุด รองลงมาคือ “ผู้พูดคิดร้ายต่อผู้อื่น” และ “เป็นการพูดลับหลังผู้อื่น” โดยมีองค์ประกอบทางความหมายของคำวาทินิทานลำดับสุดท้ายเหมือนกับชาย คือ “เรื่องดังกล่าวต้องเป็นเรื่องจริง” (จรัลวิไล จรุงโรจน์, ๒๕๕๙, น.๕๓-๘๒) จะเห็นว่าแนวคิดนี้สามารถนำมาใช้หาต้นแบบทางความหมายของคำแต่ละคำและใช้ต้นแบบทางความหมายของคำนั้น ๆ มาเป็นกรอบในการศึกษาว่าองค์ประกอบทางความหมายใดที่ตัวแปรให้ค่าความสำคัญน้อยที่สุดไปจนถึงมากที่สุด

การศึกษาด้วยแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ในช่วงแรกเป็นการศึกษาสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น การศึกษาเกี่ยวกับนกของเอเลนอร์ รอส (Eleanor Rosch, 1975 อ้างใน อนุชิตา เรนทอน, ๒๕๕๓, น.๑-๒) ต่อมาได้มีการนำแนวคิดทฤษฎีนี้มาใช้ศึกษาสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น การศึกษาคำว่า “lie” (Coleman and Kay, 1981 อ้างใน อีระ รุ่งธีระ, ๒๕๕๕, น. ๗๒๘) การศึกษา คำว่า “responsible” (Hardin, 2010 อ้างใน อีระ รุ่งธีระ, ๒๕๕๕, น. ๗๒๘) หรือแม้แต่ประเทศไทยเองก็ได้มีการนำแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวมาใช้ในการศึกษาคำต่าง ๆ ในภาษาไทย เช่น การศึกษาความหมายต้นแบบของคำว่า “โกหก” (จรัลวิไล จรุงโรจน์, ๒๕๕๒, น.๑-๒๐) โดยพิจารณาว่าความเคร่งครัดทางศาสนามีผลต่อการตีความคำว่าโกหกหรือไม่ และองค์ประกอบทางความหมายใดมีความสำคัญมากน้อยอย่างไรในการที่ผู้พูดภาษาไทยจะจำแนกการกระทำหนึ่งว่าเป็นการ

โกหก ผลการวิจัยพบว่า ผู้มีความเคร่งครัดทางศาสนาสูงและปานกลางมีการเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อยขององค์ประกอบทางความหมายที่เหมือนกัน คือ “เจตนาให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่ตนพูด” “เชื่อว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นเท็จ” “เรื่องที่พูดไม่ตรงกับข้อเท็จจริง” และ “มีเจตนาร้าย” ตามลำดับ ในขณะที่ผู้เคร่งครัดทางศาสนาปานกลางมีการเรียงลำดับความสำคัญจากมากไปน้อยขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหกแตกต่างจากกลุ่มอื่น คือ “เชื่อว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นเท็จ” “เจตนาให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่ตนพูด” “มีเจตนาร้าย” และ “เรื่องที่พูดไม่ตรงกับข้อเท็จจริง” ตามลำดับ ต่อมาได้มีการใช้แนวคิดทฤษฎีเดียวกันนี้ศึกษาความหมายต้นแบบของคำว่า “ขโมย” (อนุชิตา เรนทอน, น. ๑-๒๒) เพื่อพิสูจน์ว่าการตีความคำว่าขโมยของคนไทยนั้นแตกต่างกันหรือไม่ และองค์ประกอบทางความหมายใดของคำว่าขโมยที่ได้รับความสำคัญมากที่สุดในการที่จะได้รับการตัดสินว่าเป็นการขโมย ผลการวิจัยพบว่า ระดับความเคร่งครัดต่อกฎหมายและศาสนาพุทธไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้แต่ละบุคคลตีความคำว่าขโมยต่างกัน และแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยนั้นมีความสำคัญไม่เท่ากัน โดยกลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” มากที่สุด และกลุ่มผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าความสำคัญกับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่มบุคคลทั่วไป สรุปได้ว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปและกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนามีการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยเหมือนกัน มีเพียงกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

เท่านั้นที่เรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแตกต่างจากกลุ่มอื่น

นอกจากนี้ยังมีการใช้แนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) มาศึกษาคำว่า “เจ้าชู้” (ธีระ รุ่งธีระ, ๒๕๕๕, น.๗๒๗-๗๓๗) โดยพิจารณาจากตัวแปรเรื่องเพศว่า เพศชายและเพศหญิงจะให้ค่าน้ำหนักการตีความความเจ้าชู้เท่ากันหรือไม่ และให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายใดมากกว่ากัน จากการศึกษาพบว่า เพศชายและเพศหญิงตีความคำว่าเจ้าชู้แตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะให้ค่าน้ำหนักความเจ้าชู้มากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและหากพิจารณาจากเพศผู้กระทำการเจ้าชู้ พบว่า แต่ละเพศจะให้น้ำหนักความเจ้าชู้กับเพศตรงข้ามมากกว่าเพศของตน นอกจากนี้ยังพบอีกว่า องค์ประกอบทางความหมายมีค่าความสำคัญไม่เท่ากัน การตีความความเจ้าชู้ของเพศเดียวกันจะให้ค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย “การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับฝ่ายตรงข้าม” มากที่สุด รองลงมาคือ “การแสดงออกด้วยอวัจนภาษา” “การพูดจาเกี้ยวพาราสี” และ “การมีคนรัก/ชอบอยู่ก่อนแล้ว” ตามลำดับ ในขณะที่การตีความความเจ้าชู้ของเพศตรงข้ามจะให้ค่าความสำคัญแก่องค์ประกอบที่แตกต่างกันออกไป

ด้วยเหตุที่การลวนลามทางคำพูดเป็นรูปแบบของการลวนลามที่มีจำนวนมากที่สุด อีกทั้ง ในปัจจุบันยังสามารถพบเห็นได้ง่ายขึ้นผ่านทางสื่อโซเชียลมีเดีย สิ่งเหล่านี้จึงส่งผลให้คนในสังคมเกิดความตระหนักต่อการลวนลามในรูปแบบดังกล่าวมากขึ้น จะเห็นได้จากการที่บุคคล องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ออกมาให้ความรู้ สร้างความตระหนัก รวมถึงเรียกร้องให้หยุดพฤติกรรมการลวนลามทางคำพูด เช่น ในปี ๒๕๖๐ มหาวิทยาลัยนิวยอร์กและมหาวิทยาลัยเนชั่นได้ร่วมกันสร้างโครงการที่มีชื่อว่า “Stop Cyber Sexual

Harassment” ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักให้คนในสังคมเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศทางอินเทอร์เน็ต โดยโครงการนี้เปิดช่องทางให้คนเข้ามาติดตามผ่านทางเฟซบุ๊ก และทวิตเตอร์เพื่อนำเสนอเกี่ยวกับวิธีการต่าง ๆ ที่คนใช้ในการคุกคามทางเพศบนโลกออนไลน์ หนึ่งในนั้นคือการลวนลามทางคำพูด โดยมีการนำความคิดเห็นที่เป็นการลวนลามทางเพศบนโลกออนไลน์มานำเสนอเพื่อให้ผู้ติดตามได้รับรู้และเข้าใจว่าคำพูดแบบใดที่ถือได้ว่าเป็นการลวนลามและทำให้เขาเหล่านั้นเกิดความตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นด้วยลักษณะคำพูดดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่ไม่สมควรกระทำ รวมทั้งยังมีการจัดเสวนาเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นปัญหาการลวนลามทางคำพูดซึ่งจะมีทั้งแพทย์และดารานักแสดงเข้าร่วมในโครงการนี้ด้วย ปีถัดมาสำนักข่าวไทยพีบีเอสได้มีการนำเสนอสื่อบุคคลเกี่ยวกับความรุนแรงของการลวนลามทางคำพูดบนโลกออนไลน์ว่ามีผลกระทบต่อบุคคลที่โดนลวนลามมากเพียงใด และในปี ๒๕๖๒ ยังได้นำโครงการ “Stop Cyber Sexual Harassment” ของมหาวิทยาลัยนิคคาและเนชั่นกลับมาแนะนำอีกครั้งผ่านทางเฟซบุ๊ก ที่ใช้ชื่อว่า “เปิดบ้านไทยพีบีเอส” รวมถึงปัจจุบัน หลังจากเกิดกรณีของนักร้องเกาหลีสัญชาติไทยอย่างลิซ่า Blackpink สามารถนำมาเป็นตัวอย่างของการโดนลวนลามทางคำพูดได้ เนื่องจากเพื่อนของเจ้าของร้านค้าเฟ้และตัวเจ้าของร้านค้าเฟ้ที่ลิซ่าไปใช้บริการได้พูดถึงเธอผ่านโซเชียลมีเดียในลักษณะที่เป็นการลวนลามทางคำพูด เช่น อยากดมโซฟาที่เธอนั่ง อยากซื้อซึกโครกที่เธอเข้าไปใช้ แต่เมื่อโดนกระแสโจมตี เจ้าของร้านค้าเฟ้เหล่านั้นก็กลับออกมากล่าวว่าคำพูดที่ตนและเพื่อนพูดไม่ได้เป็นการลวนลามนักร้องสาวคนดังกล่าวแม้แต่น้อย นอกจากนี้ เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ เว็บไซต์ Workpoint News ได้สัมภาษณ์นายแพทย์อภิชาติ จริยาวิลาส จิตแพทย์เจ้าของเพจ Doctor Topp เกี่ยวกับคำพูดที่แสดงให้เห็นถึงการลวนลาม ซึ่ง

นายแพทย์อภิชาติได้กล่าวว่าคำพูดลวนลามมีอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำพวน เช่น เห็นหมี การเล่นคำอย่างการพูดว่า อยากเป็นหมอฟัน เพราะจะได้ฟัน การขยายความ เช่น หุ่นอิมจัง/ใหญ่จัง การใช้คำเรียกสรรระในร่างกาย เช่น ชอบกัน/หน้าอกคุณจัง การทำให้เป็นเรื่องตลก เช่น ชอบแบบไม่ใส่อะไรเลยมากกว่าการใช้คำเชิงอุปลักษณ์เปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง เช่น เห็นแล้วอยากกินไอติมจังค่ะ คำเหล่านี้ล้วนจัดว่าเป็นการลวนลามทางคำพูดทั้งสิ้น

นอกเหนือจากบุคคล องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ที่มีบทบาทในสังคมไทยได้ออกมาพูดถึงและสร้างความตระหนักต่อประเด็นการลวนลามทางคำพูด เจ้าของเพจต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเพจของหน่วยงานราชการและเพจของบุคคลทั่วไปยังได้หยิบยกประเด็นดังกล่าวมาพูดถึงในพื้นที่ของตนเองมากขึ้นอีกด้วย เช่น เพจกองปราบปรามที่นำเสนอลักษณะของการลวนลามทางคำพูดและแนะนำวิธีการที่จะจัดการเมื่อเจอกับการลวนลามดังกล่าว รวมไปถึงเพจ Mango Zero ซึ่งมียอดผู้ติดตามกว่า ๓๐๐,๐๐๐-๔๐๐,๐๐๐ คนที่ได้หยิบเอาประเด็นเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ถูกแสดงบนโซเชียลมีเดียซึ่งเข้าข่ายการลวนลามทางคำพูดมานำเสนอเพื่อทำให้คนเข้าใจว่าคำพูดลวนลามเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่สมควรนำมาพูดเล่นเป็นเรื่องปกติ รวมทั้งเรียกร้องให้คนในสังคมหยุดพฤติกรรมการลวนลามทางคำพูดอีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่ามี การนำแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) มาใช้ในการศึกษาคำต่าง ๆ ในภาษาไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดทฤษฎีเดียวกันนี้มาศึกษาคำว่า “ลวนลาม” เนื่องจากคำดังกล่าวสามารถตีความแตกต่างกันไปได้ตามความคิด ทัศนคติ รวมถึงประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

เหตุที่ผู้วิจัยนำตัวแปรเรื่องเพศมาใช้ในการพิจารณาการตีความ เพราะผู้วิจัยเห็นว่าเพศน่าจะส่งผลต่อการตีความคำที่แตกต่างกัน นอกจากนี้บทความเรื่องการรับรู้การลวนลามทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ระบุว่า ความแตกต่างระหว่างเพศมีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ และแปลความหมายของการลวนลามทางเพศ ตลอดจนประสบการณ์ที่ได้รับจากการลวนลามทางเพศ โดยภาพรวมเพศหญิงมีประสบการณ์ถูกลวนลามทางเพศมากกว่าเพศชายและมีการแปลความหมายพฤติกรรมต่าง ๆ ทุกประเภทที่จัดไว้ในการลวนลามทางเพศว่าเป็นการลวนลาม ในขณะที่ผู้ชายรับรู้ว่าเป็นการลวนลามเฉพาะพฤติกรรมการลวนลามทางเพศระดับที่รุนแรง และแสดงออกอย่างชัดเจน (Adam Kotte, & Padjitt, 1983 , Gutek, 1985, อ้างใน อรพินทร์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต, และ อัจฉรา สุขารมย์, ๒๕๔๘, น. ๓๙-๔๐) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า เพศเป็นตัวแปรที่น่าสนใจที่จะนำมาใช้ในการพิจารณาเปรียบเทียบครั้งนี้ เพื่อศึกษานักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้มีการตีความคำว่าลวนลามว่าอย่างไรและองค์ประกอบทางความหมายใดของคำว่าลวนลามที่เพศชายให้ความสำคัญในการจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นหรือไม่เป็นการลวนลามและองค์ประกอบทางความหมายนั้นแตกต่างจากเพศหญิงหรือไม่ เพราะหากเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่แตกต่างกัน สิ่งนี้อาจเป็นแนวทางในการวางตัวของทั้งสองเพศเมื่อต้องอยู่ในสังคมเดียวกันโดยไม่ให้เกิดปัญหาหรือความเข้าใจผิดระหว่างกันได้

นอกจากนี้ ถึงแม้คำว่า “ลวนลาม” มีความหมายในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ว่า “ล่วงเกินในลักษณะขู่สาวด้วยการพูดหรือการกระทำเกินสมควร” กล่าวคือ ทั้งการกระทำและคำพูดที่ล่วงเกินใน

เชิงคู่สาวต่างถือว่าเป็นการลวนลามทั้งสิ้น แต่จากการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาจำนวน ๕๐ คน เพื่อสำรวจความหมายของคำว่า “ลวนลาม” พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๒๗ คน ที่มองว่าการลวนลามจะต้องเป็นการกระทำที่ถูกเนื้อต้องตัว ดังนั้น จึงไม่ได้ให้ความสำคัญหรือไม่ได้เห็นว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามอย่างหนึ่งด้วย

จากความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่มีมองว่าการลวนลามคือการที่ต้องถูกเนื้อต้องตัวเพียงอย่างเดียว หรือกรณีของเจ้าของร้านค้าเฟ้ที่ออกมาโต้แย้งว่าคำพูดของตนไม่ได้เป็นการลวนลามใด ๆ รวมทั้งคำพูดลวนลามที่พบเห็นได้ทั่วไปในโซเชียลมีเดียแสดงให้เห็นว่ายังมีคนบางส่วนที่ไม่ได้มองว่าการพูดจาที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามอย่างหนึ่งด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิงในมหาวิทยาลัยจะมีมุมมองหรือความคิดเห็นเช่นเดียวกันนี้หรือไม่ โดยผู้วิจัยจะนำแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) มาเป็นกรอบในการตอบข้อสงสัยดังกล่าว เพราะถ้าหากนักศึกษามหาวิทยาลัยไม่ได้ตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามเหมือนกับการลวนลามทางการกระทำ สิ่งนี้อาจทำให้เห็นถึงทิศทางของสังคมปัจจุบันที่จะต้องสร้างความตระหนักให้คนในสังคมว่าการล่วงเกินผู้อื่นด้วยคำพูดที่ส่อไปในทางเพศก็เป็นการลวนลามไม่ต่างจากการล่วงเกินผู้อื่นด้วยการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ เพื่อจะได้หลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดกรณีการลวนลามทางคำพูดตามที่ได้ยกตัวอย่างไปข้างต้นในสังคมไทย

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ตามความรับรู้ของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมหาวิทยาลัยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory)

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้จะเก็บข้อมูลจากนักศึกษา มหาวิทยาลัย จำนวน ๕๐ คน แบ่งเป็นเพศชายจำนวน ๒๕ คน และเพศหญิง จำนวน ๒๕ คน
2. บทความนี้ใช้เฉพาะตัวแปรเรื่องเพศเท่านั้น ตัวแปรอื่นผู้วิจัยจะไม่นำมาพิจารณา
3. สถานการณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั้งหมด ๑๖ สถานการณ์จาก ตัวอย่างสถานการณ์ที่กำหนดไว้เท่านั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การสำรวจความหมายของคำว่า “ลวนลาม” เพื่อนำมา วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย

เนื่องจากบทความนี้เป็นการศึกษาการตีความคำว่า “ลวนลาม” ตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ซึ่งต้องใช้ความหมาย ต้นแบบของคำว่า “ลวนลาม” เป็นกรอบในการศึกษา ผู้วิจัยสำรวจ ความหมายจากแหล่งข้อมูลทั้งหมด ๓ แหล่ง ได้แก่ พจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่ระบุไว้ว่า ลวนลาม หมายถึง ล่วงเกินใน ลักษณะชั่วสาวด้วยการพูดหรือการกระทำเกินสมควร และบทความเรื่องการ รับรู้การลวนลามทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ที่ให้ ความหมายไว้ว่า การลวนลามคือพฤติกรรมที่บุคคลที่เป็นผู้ลวนลามทางเพศ แสดงออกอย่างชัดเจนถึงการให้ความไม่พอใจทางเพศที่ไม่เป็นสิ่งที่ปรารถนา กับ ผู้ตกเป็นเหยื่อ (อรพินทร์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต, และอัจฉรา สุขารมย์, ๒๕๔๘, น.๔๔) รวมทั้งความหมายจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษา

มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งจำนวน ๕๐ คน สรุปความหมายของคำว่าลวนลามได้ว่า ล้วงเกินโดยการกระทำหรือคำพูดที่สื่อไปในทางเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา จากนั้นจึงนำความหมายดังกล่าววิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายต่อไป

๒. การวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายเพื่อหาความหมายต้นแบบของคำว่า “ลวนลาม”

ผู้วิจัยได้นำความหมายดังกล่าววิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายและสรุปองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ดังนี้

- องค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่ง คือ เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ และ เป็นคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ
(ตั้งแต่นี้ไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงองค์ประกอบทางความหมายนี้ย่อโดยใช้ [ก.] และ [พ.])
- องค์ประกอบทางความหมายที่สอง คือ ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ
(ตั้งแต่นี้ไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงองค์ประกอบทางความหมายนี้ย่อโดยใช้ [จ.])
- องค์ประกอบทางความหมายที่สาม คือ กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา
(ตั้งแต่นี้ไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงองค์ประกอบทางความหมายนี้ย่อโดยใช้ [ป.])

องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] [พ.] และ [ป.] มาจากความหมายของพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และความหมายจากบทความเรื่องการรับรู้การลวนลามทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศ

ไทย (อรพินทร์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต, และอัจฉรา สุขารมย์, ๒๕๔๘, น. ๔๔) รวมถึงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ได้สำรวจ ส่วนองค์ประกอบทางความหมาย [จ.] ได้มาจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้ใช้ภาษาว่า คนที่ทำพฤติกรรมการลวนลามจะต้องมีความตั้งใจหรือมีเจตนาที่จะล่วงเกินทางเพศ

**๓. การนำองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” มา
แต่งสถานการณ์จำลองเพื่อนำมาเก็บข้อมูลโดยพิจารณาว่า
นักศึกษามหาวิทยาลัยเพศชายและเพศหญิงให้ค่าความสำคัญ
กับองค์ประกอบทางความหมายใดของคำว่า “ลวนลาม”**

ตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) พฤติกรรมใดที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าลวนลามครบถ้วนมากที่สุด พฤติกรรมนั้นจะเป็นต้นแบบของการลวนลาม ดังนั้น สำหรับบทความนี้ สถานการณ์ที่เป็นต้นแบบของการลวนลามคือสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าลวนลามครบทั้ง ๓ องค์ประกอบ และจะส่งผลให้สถานการณ์นั้นได้รับการตีความจากทุกคนว่าเป็นการลวนลาม แต่หากสถานการณ์ใดมีเพียงแค่หนึ่งหรือสององค์ประกอบ สถานการณ์นั้นยังได้รับการตีความว่าเป็นการลวนลามอยู่ แต่จะเป็นการลวนลามสำหรับบางคนเท่านั้น เนื่องจากการลวนลามที่ไม่สมบูรณ์แบบ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำองค์ประกอบทางความหมายของการลวนลามต้นแบบทั้ง ๓ องค์ประกอบมาแต่งสถานการณ์ โดยที่สถานการณ์เหล่านั้นจะมีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าลวนลามสลับและจับคู่ไม่ซ้ำกัน เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลจะได้ทราบว่าองค์ประกอบทางความหมายใดของคำว่าลวนลามที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญน้อยที่สุดไปจนถึงมากที่สุด ซึ่งตามหลักองค์ประกอบทางความหมาย ๓ องค์ประกอบจะสามารถนำมา

แต่งสถานการณ์โดยมีองค์ประกอบทั้ง ๓ อย่าง สลับและจับคู่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด ๘ สถานการณ์ แต่ผู้วิจัยต้องการทราบว่ากลุ่มตัวอย่างจะตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามเท่ากับการลวนลามทางการกระทำหรือไม่ ผู้วิจัยจึงแยกองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งที่มีทั้ง “เป็นการกระทำและคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [ก.], [พ.]” ออกจากกัน เพื่อนำมาแต่งสถานการณ์เพิ่มอีก ๘ สถานการณ์ รวมทั้งสิ้น ๑๖ สถานการณ์

สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งของ ๘ สถานการณ์แรกจะเป็นการลวนลามผ่านทางกระทำ หรือแบบ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]” และสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งของ ๘ สถานการณ์หลังจะเป็นการลวนลามผ่านทางคำพูด หรือแบบ “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [พ.]” โดยที่ทั้ง ๘ สถานการณ์แรก และ ๘ สถานการณ์หลังจะยังมีองค์ประกอบทางความหมายที่สองและสามเหมือนกัน เพื่อดูว่ากลุ่มตัวอย่างจะให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามเท่ากันหรือไม่หากเพียงแค่เปลี่ยนวิธีการลวนลามจากการกระทำมาเป็นคำพูด

๔. การจัดทำแบบสอบถาม

ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถาม มีทั้งหมด ๒ ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่งเป็น ส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เพศ ซึ่งเป็นตัวแปรทางสังคมที่ผู้วิจัยศึกษาครั้งนี้ และในส่วนที่สอง คือ สถานการณ์สมมติทั้ง ๑๖ สถานการณ์ ผู้วิจัยจะจับประโยคด้วยการถามว่าพฤติกรรมในแต่ละสถานการณ์เป็นการลวนลามหรือไม่ จากนั้นจึงให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุคะแนนแต่ละสถานการณ์โดยกำหนดคะแนนให้สัมพันธ์กับระดับความมั่นใจว่าเป็นการลวนลาม ดังนี้

๑. คะแนน หมายถึง แนใจว่าไม่ลวนลาม
๒. คะแนน หมายถึง ค่อนข้างแนใจว่าไม่ลวนลาม
๓. คะแนน หมายถึง ไม่ค่อยแนใจว่าลวนลาม
๔. คะแนน หมายถึง ตัดสินใจไม่ได้ว่าลวนลามหรือไม่
๕. คะแนน หมายถึง ไม่ค่อยแนใจแต่น่าจะลวนลาม
๖. คะแนน หมายถึง ค่อนข้างแนใจว่าลวนลาม
๗. คะแนน หมายถึง แนใจว่าลวนลาม

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามทั้งหมด ๓ ชุด ในรูปแบบออนไลน์ผ่าน google form ซึ่งแต่ละชุดจะมีเนื้อหาที่เหมือนกัน แต่เรียงลำดับข้อของสถานการณ์แตกต่างกัน เช่น สถานการณ์ของแม็ค จะอยู่ในข้อที่ ๑ ของแบบสอบถามชุดที่ ๑ แต่จะอยู่ในข้อที่ ๔ และ ๘ เมื่ออยู่ในแบบสอบถามชุดที่ ๒ และ ๓ เพื่อป้องกันการตอบแบบสอบถามโดยไม่ตั้งใจของผู้ตอบแบบสอบถาม เนื่องจากสถานการณ์นั้นมี ๑๖ สถานการณ์ และแต่ละสถานการณ์มีความยาวสองถึงสามบรรทัดขึ้นไป จึงอาจทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความเบื่อหน่าย และตอบแบบสอบถามข้อหลัง ๆ โดยไม่ได้คิดหรือไตร่ตรอง ซึ่งอาจทำให้ผลออกมาไม่เที่ยงตรงและจะส่งผลการวิเคราะห์รวมถึงสรุปผลการศึกษาในครั้งนี้ได้

๕. การจัดระเบียบข้อมูล

เมื่อกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเพชรชายและเพชรภูมิได้ทำแบบสอบถามผ่าน google form ตามจำนวนข้อมูลที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ผู้วิจัยจึงบันทึกข้อมูลโดยแบ่งตามเพศซึ่งเป็นตัวแปรทางสังคมที่ผู้วิจัยศึกษาเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๖. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

- ๑) การวิเคราะห์การให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามในแต่ละสถานการณ์ของเพศชายและเพศหญิง
- ๒) การวิเคราะห์การให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามแง่องค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และแบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” ของเพศชายและเพศหญิง
- ๓) การวิเคราะห์การจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบของคำว่า “ลวนลาม” ของเพศชายและเพศหญิง

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

๑. แนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ของเอเลเนอร์ รอย ซึ่งสามารถสรุปพอสังเขปได้ดังนี้ (จรัลวิไล จรุงโรจน์, ๒๕๕๒, น. ๕๔)

๑) ประเภทมีขอบเขตที่ไม่ชัดเจน บางกรณีไม่สามารถตัดสินได้ชัดเจนว่าสิ่งหนึ่งเป็นหรือไม่เป็นสมาชิกของประเภทหนึ่งหรือไม่ เช่น เราไม่สามารถบอกได้ว่า “ความสั้น” สั้นสุดลงที่ใด และ “ความยาว” เริ่มต้นที่ใด

๒) สมาชิกในประเภทใด ๆ มีฐานะความเป็นสมาชิกที่ไม่เท่าเทียมกัน เช่น “โต๊ะ” ดูเหมือนว่าจะมีความเป็นเครื่องเรือนมากกว่า “โทรศัพท์”

๓) สมาชิกในประเภทใด ๆ จะถือเป็นสมาชิกของประเภทประเภทหนึ่ง ไม่จำเป็นว่าจะต้องมีบรรทัดฐานจำนวนน้อยที่สุดที่จำเป็นต่อ

การเป็นสมาชิก เช่น ถ้าอรรถลักษณะจำนวนน้อยที่สุดต่อการเป็นสมาชิกของประเภทหนึ่ง คือ มีปีก บินได้ ร้องเพลง และออกลูกเป็นไข่ ก็ไม่จำเป็นว่านกทุกชนิดต้องมีลักษณะตามนี้ เพราะมีนกบางชนิดที่ไม่มีร้องเพลงและ/หรือบินไม่ได้

๔) สมาชิกอุดมคติซึ่งเป็นนามธรรมและมีฐานะความเป็นสมาชิกมากที่สุดเรียกว่า “ต้นแบบ” สมาชิกที่มีองค์ประกอบทางความหมายคล้ายคลึงกับต้นแบบมากกว่าคือสมาชิกที่มีฐานะเป็นสมาชิกมากกว่า

๕) องค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญไม่เท่ากัน สมมติว่าองค์ประกอบทางความหมายของความเป็นนกต้นแบบมี ๔ ลักษณะ คือ มีปีก บินได้ ร้องเพลง ออกลูกเป็นไข่ และสมมติว่าการบินได้เป็นลักษณะที่มีค่าความสำคัญมากกว่าร้องเพลง นกที่มีปีก บินได้ ออกลูกเป็นไข่ แต่ร้องเพลงไม่ได้ ก็จะมีค่าความคล้ายคลึงกับต้นแบบมากกว่าและมีฐานะความเป็นสมาชิกของประเภทหนึ่งมากกว่านกที่มีปีก ออกลูกเป็นไข่ ร้องเพลงได้ แต่บินไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ถ้านับจำนวนองค์ประกอบทางความหมายแล้ว นกทั้ง ๒ ชนิด ต่างมีองค์ประกอบทางความหมายที่ตรงกับนกต้นแบบเท่ากันคือ ๓ องค์ประกอบทั้งคู่

๖) การจำแนกประเภทตามแนวคิดต้นแบบจึงเป็นการจำแนกที่เกิดขึ้นจากกระบวนการของจิตของมนุษย์ผู้กระทำการจำแนก ไม่ได้เป็นการจำแนกตามขอบเขตที่มีมาตามธรรมชาติของสิ่งนั้น ๆ

๒. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายของคำ

การจัดกลุ่มทางความหมายนั้นเริ่มมาจากการที่วิตเกินสไตน์ (Wittgenstein, 1958, p. 66 อ้างในอนุชิตา เรนทอน, ๒๕๕๓, น.๑๖) อธิบายไว้ว่า คำทุกคำจะมีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันทุกประการ แต่อาจจะมีส่วนประกอบเท่านั้นที่คล้ายกัน คำในหมวดหมู่เดียวกันจึงมี

ความหมายคล้ายกันเท่านั้นแต่ไม่เหมือนกันหมด ซึ่งระบุขอบเขตความหมายที่ชัดเจนได้ยาก โดยวิตเกินสไตน์ได้ยกตัวอย่างคำว่า “เกมส์” ในภาษาอังกฤษนั้นเกมส์มีทั้งที่เป็นเกมส์กระดาน (board-games) เกมส์ไพ่ (card-games) เกมส์บอล (ball-games) เกมส์กีฬาโอลิมปิก (Olympic games) เป็นต้น คำทุกคำเป็นเกมส์ แต่ลักษณะไม่เหมือนกันทั้งหมด มีเพียงบางองค์ประกอบเท่านั้นที่เหมือนกันลักษณะการทับซ้อนกันทางความหมายนี้ วิตเกินสไตน์เรียกว่า การเชื่อมโยงกันในกลุ่มเดียวกัน (family resemblance) กล่าวคือ แม้ว่าคำทุกคำจะมีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันทุกประการ ถึงมีเพียงองค์ประกอบเดียวที่เหมือนกันก็ถือว่าเป็นคำที่อยู่ในกลุ่มคำเดียวกัน รวมทั้งลาบอฟ (Labov, 1975 อ้างใน อนุชิตา เรนทอน, ๒๕๕๓, น.๑๖) ได้ศึกษาความหมายของคำพบว่า คำต่าง ๆ จะมีขอบเขตที่คลุมเครืออยู่ในความหมายของคำ ลาบอฟได้แสดงให้เห็นถึงแนวคิดนี้โดยให้นักศึกษาของเขาดูรูปภาพ และให้ระบุว่าเป็นรูปใดคือ ถ้วย ชาม หรือแจกัน นักศึกษาโดยรวมมีความเห็นเหมือนกันคือ หากรูปภาพนั้นมีทรงพอม สูง ไม่มีหูจับ จะเรียกภาชนะนั้นว่า แจกัน แต่ถ้ามีทรงแบนราบเรียกว่าชาม อย่างไรก็ตาม หากเป็นรูปภาพที่มีความก้ำกึ่งกันของทั้งสองลักษณะนี้ นักศึกษามักจะระบุไม่ได้ว่า จะเรียกภาชนะนั้นว่าอย่างไร นั้นแสดงให้เห็นว่าสิ่งต่าง ๆ จะมีขอบเขตความหมายที่ยากจะระบุให้ชัดเจน แต่มนุษย์จะแบ่งประเภทของคำตามลักษณะองค์ประกอบของคำนามนั้น ๆ โดยมีสิ่งที่เป็นต้นแบบเป็นหลักในการแบ่งประเภทของคำ หากคำใดมีลักษณะใกล้เคียงกับคำต้นแบบในใจตนก็จะจัดให้คำนั้นอยู่ในหมวดหมู่เดียวกับต้นแบบนั้น

๓. แนวคิดด้านการวิเคราะห์อรรถลักษณะ

ไนดา (Nida, 1975 อ้างใน นพรัตน์ น้อยเจริญ, ๒๕๕๗, น.๒) กล่าวว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เป็นการศึกษาความหมายของคำ โดยแยกหน่วยความหมายย่อยของคำแต่ละคำ เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเหมือนและความต่างทางความหมายของคำ เช่น พ่อกับแม่ มีอรรถลักษณะที่เหมือนกันคือ [+ชีวิต] [+มนุษย์] [+มีลูก] แต่มีอรรถลักษณะที่ต่างกันคือ [+เพศชาย] และ [-เพศชาย]

อรรถลักษณะ (Semantic feature) หมายถึง ลักษณะความหมายของคำที่นำมาแจกเป็นส่วนความหมายย่อย ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นความหมายของคำแต่ละคำ เป็นเครื่องช่วยให้เราเห็นความสัมพันธ์ทางความหมายของคำต่าง ๆ

อรรถลักษณะแต่ละประการที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นความหมายของคำแต่ละคำนั้นจะมีใช้อรรถลักษณะที่พบในคำเพียงคำเดียว (เพียร์ศิริ วงศ์วิภาณนท์, ๒๕๔๘, น.๓๑๙-๓๒๐ อ้างใน นพรัตน์ น้อยเจริญ, ๒๕๕๗, น.๑๐-๑๑)

พ่อ	แม่
[+มีชีวิต]	[+มีชีวิต]
[+มนุษย์]	[+มนุษย์]
[+มีลูก]	[+มีลูก]
[+ชาย]	[-ชาย]

จากการแสดงความหมายข้างต้น แสดงให้เห็นความหมายของคำในภาษาไทย นอกจากนี้ คำบางคำยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก และคำบางคำมีความสัมพันธ์น้อยมากหรือไม่มีเลย ตัวอย่างคำที่มีความหมาย

ใกล้เคียงกันมาก ได้แก่คำว่า เด็กชายและเด็กหญิง ซึ่งแสดงการแจกแจงความหมายย่อยในรูปของอรรถลักษณะได้ดังต่อไปนี้

เด็กชาย	เด็กหญิง
[+มีชีวิต]	[+มีชีวิต]
[+มนุษย์]	[+มนุษย์]
[-โตแล้ว]	[-โตแล้ว]
[+ชาย]	[-ชาย]

คำทั้งสองมีการแจกแจงอรรถลักษณะเหมือนกัน [+มีชีวิต +มนุษย์ -โตแล้ว] อรรถลักษณะ [ชาย] ทำให้เด็กหญิงและเด็กชายแตกต่างกัน กลุ่มอรรถลักษณะดังกล่าวทำให้คำทั้งสองคำแยกออกจากคำนาม สัตว์ พืช สิ่งของ ฯลฯ ในการวิเคราะห์ ผู้วิเคราะห์มักจะกำหนดให้อรรถลักษณะต่าง ๆ มีค่าเป็นสองค่า (Binary Value) ดังนั้นจึงมีเครื่องหมาย + และ ประกอบหน้าอรรถลักษณะนั้น ด้วยเหตุนี้จึงใช้ อรรถลักษณะ [+ชาย] สำหรับเด็กชาย และ [-ชาย] สำหรับเด็กหญิง และกลุ่มอรรถลักษณะจะรวมกันอยู่ในเครื่องหมาย []

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเพศชายและเพศหญิงมีการรับรู้ความหมายของคำว่า “ลวนลาม” แตกต่างกัน ดังผลการวิจัยต่อไปนี้

๑. การให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามในแต่ละสถานการณ์ของเพศชายและเพศหญิง

สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย คะแนนน้อยที่สุดที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละสถานการณ์คือ ๒๕ คะแนน (เนื่องจากคะแนนต่ำสุดคือ ๑ คะแนน x จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย ๒๕ คน = ๒๕ คะแนน) และคะแนนมากที่สุดที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละสถานการณ์คือ ๑๗๕ คะแนน

(เนื่องจากคะแนนสูงสุดคือ ๗ คะแนน $\times$ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย ๒๕ คน = ๑๗๕ คะแนน)

สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง คะแนนน้อยที่สุดที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละสถานการณ์คือ ๒๕ คะแนน (เนื่องจากคะแนนต่ำสุดคือ ๑ คะแนน $\times$ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง ๒๕ คน = ๒๕ คะแนน) และคะแนนมากที่สุดที่สามารถเกิดขึ้นได้ในแต่ละสถานการณ์คือ ๑๗๕ คะแนน (เนื่องจากคะแนนสูงสุดคือ ๗ คะแนน $\times$ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง ๒๕ คน = ๑๗๕ คะแนน)

ผู้วิจัยพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีการให้ค่าน้ำหนักของการลงนามในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกัน ดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ ตารางแสดงการให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามในแต่ละ
สถานการณ์ของเพศชายและเพศหญิง

สถานการณ์	ชาย		หญิง	
	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนรวม÷๒๕)	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย (คะแนนรวม÷๒๕)
๑	๑๗๐	๖.๘	๑๖๕	๖.๖
๒	๑๑๒	๔.๔๘	๑๓๐	๕.๒
๓	๗๒	๒.๘๘	๖๔	๒.๕๖
๔	๕๕	๒.๒	๘๒	๓.๒๘
๕	๓๗	๑.๔๘	๔๓	๑.๗๒
๖	๑๐๕	๔.๒	๑๑๑	๔.๔๔
๗	๓๕	๑.๔	๔๙	๑.๙๖
๘	๓๙	๑.๕๖	๓๒	๑.๒๘
๙	๑๔๔	๕.๗๖	๑๕๕	๖.๒
๑๐	๑๕๔	๖.๑๖	๑๕๑	๖.๐๔
๑๑	๑๒๗	๕.๐๘	๑๒๗	๕.๐๘
๑๒	๙๒	๓.๖๘	๑๒๒	๔.๘๘
๑๓	๙๔	๓.๗๖	๑๐๘	๔.๓๒
๑๔	๙๒	๓.๖๘	๑๒๑	๔.๘๔
๑๕	๔๒	๑.๖๘	๕๖	๒.๒๔
๑๖	๖๗	๒.๖๘	๓๑	๑.๒๔

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า จาก ๑๖ สถานการณ์ มี ๑๐ สถานการณ์ที่เพศหญิงให้คะแนนมากกว่าเพศชาย ได้แก่ สถานการณ์ที่ ๒, ๔, ๕, ๖, ๗, ๙, ๑๒, ๑๓, ๑๔ และ ๑๕ โดยสถานการณ์ที่ ๔ และ ๑๒ เป็นสถานการณ์ที่เพศหญิงให้คะแนนมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p \leq 0.05$ และมีเพียง ๕ สถานการณ์เท่านั้นที่เพศชายให้คะแนนมากกว่าเพศหญิง ได้แก่ สถานการณ์ที่ ๑, ๓, ๘, ๑๐ และ ๑๖ นอกจากนี้ จากสถานการณ์ทั้งหมดมีหนึ่งสถานการณ์ที่เพศชายและเพศหญิงให้คะแนนเท่ากัน คือ สถานการณ์ที่ ๑๑

๒. การให้ค่าน้ำหนักของการลงนามแก่องค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และแบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” ของเพศชายและเพศหญิง

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการพิจารณาว่าระหว่าง “การลงนามทางกรกระทำ” กับ “การลงนามทางคำพูด” การลงนามแบบใดที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะตีความว่าเป็นการลงนามมากกว่ากัน รวมทั้งผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายและเพศหญิงจะมีการตีความที่แตกต่างกันหรือไม่ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” กับ สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” เพื่อดูว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งแบบใดได้คะแนนมากกว่า โดยผลการเปรียบเทียบค่าน้ำหนักของการลงนามที่เพศชายและเพศหญิงให้ระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และแบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” แสดงให้เห็นดังตารางที่ ๒ และ ๓

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าน้ำหนักของการ
ลวนลามที่เพศชายให้ระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย
ที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]” และ แบบ “เป็น
คำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [พ.]”

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย ที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]”					ผลการ เปรียบ เทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย ที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [พ.]”				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	สถานการณ์ ที่ ๑	+	+	+	๖.๘	>	สถานการณ์ ที่ ๙	+	+	+	๕.๗๖
๒	สถานการณ์ ที่ ๒	+	+	-	๔.๔๘	<	สถานการณ์ ที่ ๑๐	+	+	-	๖.๑๖
๓	สถานการณ์ ที่ ๓	+	-	+	๒.๘๘	<	สถานการณ์ ที่ ๑๑	+	-	+	๕.๐๘
๔	สถานการณ์ ที่ ๕	+	-	-	๑.๔๘	<	สถานการณ์ ที่ ๑๓	+	-	-	๓.๗๖

ตารางที่ ๓ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าน้ำหนักของการ
ลวนลามที่เพศหญิงให้ระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทาง
ความหมายที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และ
แบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]”

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย ที่หนึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]”				ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่ หนึ่งเป็นแบบ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]”					
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย				คะแนน ที่ได้	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	สถานการณ์ ที่ ๑	+	+	+	๖.๖	>	สถานการณ์ ที่ ๙	+	+	+	๖.๒
๒	สถานการณ์ ที่ ๒	+	+	-	๕.๒	<	สถานการณ์ ที่ ๑๐	+	+	-	๖.๐๔
๓	สถานการณ์ ที่ ๓	+	-	+	๒.๕๖	<	สถานการณ์ ที่ ๑๑	+	-	+	๕.๐๘
๔	สถานการณ์ ที่ ๕	+	-	-	๑.๗๒	<	สถานการณ์ ที่ ๑๓	+	-	-	๔.๓๒

จากตารางที่ ๒ และ ๓ แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเพศชายและเพศหญิงให้ค่าน้ำหนักแก่สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งแบบ [พ.] มากกว่า แบบ [ก.] เนื่องจากสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งเป็นแบบ [พ.] ได้คะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งเป็นแบบ [ก.] ถึง ๓ คู่ มีเพียงคู่ของสถานการณ์ที่ ๑ และ ๙ เท่านั้นที่องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] ได้คะแนนมากกว่า [พ.] ดังนั้นจึงสรุปได้ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเพศ

ชายและเพศหญิงมีการตีความว่า “การลวนลามทางคำพูด” เป็นการลวนลามมากกว่า “การลวนลามทางการกระทำ”

๓. การจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบของคำว่า “ลวนลาม” ของเพศชายและเพศหญิง

ตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) องค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบจะมีค่าความสำคัญไม่เท่ากัน หากสมมติว่าองค์ประกอบทางความหมาย “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” มีค่าความสำคัญมากกว่าองค์ประกอบทางความหมาย “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” ดังนั้นพฤติกรรมที่ประกอบไปด้วยการกระทำที่ส่อไปในทางเพศแต่ไม่ได้มีเจตนาล่วงเกินทางเพศจะเป็นการลวนลามมากกว่าพฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศแต่ไม่ได้มีการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ ถึงแม้ว่าพฤติกรรมทั้ง ๒ พฤติกรรมจะมีองค์ประกอบทางความหมายของการลวนลามต้นแบบเท่ากันคือ ๑ องค์ประกอบก็ตาม นอกจากนี้ แต่ละคนจะสามารถจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบแตกต่างกันไปได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงนำองค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบของคำว่า “ลวนลาม” มาจับคู่เพื่อพิจารณาว่าองค์ประกอบใดมีค่าความสำคัญมากกว่ากัน โดยจะมีทั้งหมด ๕ คู่ ได้แก่

๑. เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.] กับ ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]

๒. เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.] กับ กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]

๓. ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.] กับ กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]

๔. เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.] กับ ผู้พุดมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]

๕. เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.] กับ กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]

ทั้งนี้ การเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายทั้ง ๕ คู่นี้ ผู้วิจัยพิจารณาผลของเพศชายและเพศหญิงแยกกันเพื่อจะได้ทราบว่าองค์ประกอบทางความหมายใดที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองเพศให้ความสำคัญน้อยที่สุดจนถึงมากที่สุดในการจะตีความว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นการลวนลาม และการจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบเหล่านั้นระหว่างเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันหรือไม่ โดยตารางการเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายทั้ง ๕ คู่ของเพศชายสามารถแสดงให้เห็นดังตารางที่ ๔ ถึง ๘

ตารางที่ ๔ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] กับ [จ.] ของเพศชาย

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ก.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๓	+	-	+	๒.๘๘	>	๔	-	+	+	๒.๒
๒	๕	+	-	-	๑.๔๘	<	๖	-	+	-	๔.๒

จากตารางแสดงให้เห็นว่า องค์กรประกอบทางความหมาย [ก.] ได้คะแนนมากกว่า [จ.] ในคู่แรก แต่องค์กรประกอบทางความหมาย [จ.] ได้คะแนนมากกว่า [ก.] ในคู่ที่สอง ด้วยเหตุที่ผลคะแนนของการเปรียบเทียบค่าความสำคัญระหว่างองค์กรประกอบทางความหมาย [ก.] และ [จ.] ออกมาเป็น ๑ ต่อ ๑ สรุปได้ว่า เพศชายมีการตีความว่าพฤติกรรมที่มีการกระทำที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามเท่ากับพฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ เนื่องจาก เพศชายให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] และ [จ.] เท่ากัน

คู่ของสถานการณ์ที่นำมาเปรียบเทียบค่าความสำคัญระหว่างองค์กรประกอบทางความหมาย [ก.] และ [จ.] มีทั้งหมด ๒ คู่ โดยสถานการณ์ที่ ๓ จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่ ๔ เพราะมีองค์กรประกอบ [ก.] กับ [จ.] ตรงข้ามกันและมีองค์กรประกอบทางความหมายที่เหลืออีกอันหนึ่ง คือ [+ป.] เหมือนกัน และ สถานการณ์ที่ ๕ จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่ ๖ เพราะมีองค์กรประกอบ [ก.] กับ [จ.] ตรงข้ามกัน และมีองค์กรประกอบทางความหมายที่เหลือ คือ [-ป.] เหมือนกัน

ตารางที่ ๕ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ

ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] กับ [ป.] ของเพศชาย

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ก.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๒	+	+	-	๔.๔๘	>	๔	-	+	+	๒.๒
๒	๕	+	-	-	๑.๔๘	>	๗	-	-	+	๑.๔

จากตารางแสดงให้เห็นว่า สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ทั้งสองคู่ สรุปได้ว่า เพศชายมีการตีความว่าพฤติกรรมที่ประกอบไปด้วยการกระทำที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่าพฤติกรรมที่กระทำโดยที่อีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศชายให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] มากกว่า [ป.]

ตารางที่ ๖ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ

ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [จ.] กับ [ป.] ของเพศชาย

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๒	+	+	-	๔.๔๘	>	๓	+	-	+	๒.๘๘
๒	๖	-	+	-	๔.๒	>	๗	-	-	+	๑.๔
๓		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๔	๑๐	+	+	-	๖.๑๖	>	๑๑	+	-	+	๕.๐๘
๕	๑๔	-	+	-	๓.๖๘	>	๑๕	-	-	+	๑.๖๘

จากตารางแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [จ.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ทั้งสี่คู่ สรุปได้ว่า ในทัศนะของเพศชาย พฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่า พฤติกรรมที่กระทำโดยที่อีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศชายให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [จ.] มากกว่า [ป.]

ตารางที่ ๗ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] กับ [จ.] ของเพศชาย

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [พ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๑๑	+	-	+	๕.๐๘	>	๑๒	-	+	+	๓.๖๘
๒	๑๓	+	-	-	๓.๗๖	>	๑๔	-	+	-	๓.๖๘

จากตารางแสดงให้เห็นว่า สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] ได้คะแนนมากกว่า [จ.] ทั้งสองคู่ สรุปได้ว่า ในความคิดของเพศชาย พฤติกรรมที่มีคำพูดที่สื่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่า พฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ เนื่องจากเพศชายให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [พ.] มากกว่า [จ.]

**ตารางที่ ๔ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] กับ [ป.] ของเพศชาย**

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [พ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๑๐	+	+	-	๖.๑๖	>	๑๒	-	+	+	๓.๖๘
๒	๑๓	+	-	-	๓.๗๖	>	๑๕	-	-	+	๑.๖๘

จากตารางแสดงให้เห็นว่า สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ทั้งสองคู่ สรุปได้ว่า ในทัศนะของเพศชาย พฤติกรรมที่มีคำพูดที่สื่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่า พฤติกรรมที่กระทำโดยที่อีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศชายให้ค่าความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [พ.] มากกว่า [ป.]

เมื่อผู้วิจัยเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ทั้ง ๕ คู่ ของเพศชายด้วยวิธีการเดียวกันนี้ ผู้วิจัยจึงได้ผลดังตารางที่ ๔ (> หมายถึงมีค่าความสำคัญมากกว่า < หมายถึงมีค่าความสำคัญน้อยกว่า = หมายถึงมีค่าความสำคัญเท่ากัน)

ตารางที่ ๕ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ของเพศชาย

ชาย		
[ก.]	<	[พ.]
[ก.]	=	[จ.]
[ก.]	>	[ป.]
[จ.]	>	[ป.]
[พ.]	>	[จ.]
[พ.]	>	[ป.]

จากตาราง สรุปได้ว่า เพศชายให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [พ.]” มากที่สุด รองลงมา มีสององค์ประกอบที่เพศชายให้ค่าความสำคัญเท่ากัน ได้แก่ องค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศชายให้ค่าความสำคัญน้อยที่สุด คือ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]”

นอกจากนี้ เพศหญิงยังมีการจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” แต่ละองค์ประกอบที่แตกต่างจากเพศชาย โดยตารางการเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ทั้ง ๕ คู่ของเพศหญิงสามารถแสดงให้เห็นดังตารางที่ ๑๐ ถึง ๑๓

ตารางที่ ๑๐ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] กับ [จ.] ของเพศหญิง

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ก.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๓	+	-	+	๒.๕๖	<	๔	-	+	+	๓.๒๘
๒	๕	+	-	-	๑.๗๒	<	๖	-	+	-	๔.๔๔

จากตารางแสดงให้เห็นว่า สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] ได้คะแนนน้อยกว่า [จ.] ทั้งสองคู่ สรุปได้ว่า เพศหญิงมีการตีความว่าพฤติกรรมที่มีการกระทำที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามน้อยกว่าพฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ เนื่องจากเพศหญิงให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] น้อยกว่า [จ.]

ตารางที่ ๑๑ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [ก.] กับ [ป.] ของเพศหญิง

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ก.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๒	+	+	-	๕.๒	>	๔	-	+	+	๓.๒๘
๒	๕	+	-	-	๑.๗๒	<	๗	-	-	+	๑.๙๖

จากตารางแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ในคู่แรก แต่ได้น้อยกว่า [ป.] ในคู่ที่สอง ผลคะแนนของการเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย [ก.] และ [ป.] ที่เป็น ๑ ต่อ ๑ สรุปได้ว่า ในความคิดของเพศหญิง พฤติกรรมที่ประกอบไปด้วยการกระทำที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามเท่ากับพฤติกรรมที่กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศหญิงให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [ก.] และ [ป.] เท่ากัน

ตารางที่ ๑๒ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [จ.] กับ [ป.] ของเพศหญิง

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[ก.]	[จ.]	[ป.]				[ก.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๒	+	+	-	๕.๒	>	๓	+	-	+	๒.๕๖
๒	๖	-	+	-	๔.๔๔	>	๗	-	-	+	๑.๙๖
		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๓	๑๐	+	+	-	๖.๐๔	>	๑๑	+	-	+	๕.๐๘
๔	๑๔	-	+	-	๔.๘๔	>	๑๕	-	-	+	๒.๒๔

จากตารางแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [จ.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ทั้งสี่คู่ สรุปได้ว่า ในทัศนะของเพศหญิง พฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่าพฤติกรรมที่กระทำโดยที่อีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศหญิงให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [จ.] มากกว่า [ป.]

**ตารางที่ ๑๓ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] กับ [จ.] ของเพศหญิง**

คู่ ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [พ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [จ.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๑๑	+	-	+	๕.๐๘	>	๑๒	-	+	+	๔.๘๘
๒	๑๓	+	-	-	๔.๓๒	<	๑๔	-	+	-	๔.๘๔

จากตารางแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางความหมาย [พ.] ได้คะแนนมากกว่า [จ.] ในคู่แรก แต่ได้น้อยกว่าในคู่ที่สอง ผลคะแนนของการเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย [พ.] และ [จ.] ที่เป็น ๑ ต่อ ๑ สรุปได้ว่า ในทัศนะของเพศหญิง พฤติกรรมที่มีคำพูดที่ส่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามเท่ากับพฤติกรรมที่ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศเนื่องจากเพศหญิงให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [พ.] และ [จ.] เท่ากัน

ตารางที่ ๑๔ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] กับ [ป.] ของเพศหญิง

เชิง ที่	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [พ.]					ผลการ เปรียบเทียบ	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบ [ป.]				
	สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้		สถานการณ์	องค์ประกอบทาง ความหมาย			คะแนน ที่ได้
		[พ.]	[จ.]	[ป.]				[พ.]	[จ.]	[ป.]	
๑	๑๐	+	+	-	๖.๐๔	>	๑๒	-	+	+	๔.๘๘
๒	๑๓	+	-	-	๔.๓๒	>	๑๕	-	-	+	๒.๒๔

จากตารางแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย [พ.] ได้คะแนนมากกว่า [ป.] ทั้งสองคู่ สรุปได้ว่า เพศหญิงตีความว่าพฤติกรรมที่มีคำพูดที่สื่อไปในทางเพศเป็นการลวนลามมากกว่า พฤติกรรมที่กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา เนื่องจากเพศหญิงให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมาย [พ.] มากกว่า [ป.]

เมื่อผู้วิจัยเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ทั้ง ๕ คู่ ของเพศหญิงด้วยวิธีการเดียวกันนี้ ผู้วิจัยจึงได้ผลดังตารางที่ ๑๕ (> หมายถึงมีค่าความสำคัญมากกว่า < หมายถึงมีค่าความสำคัญน้อยกว่า = หมายถึงมีค่าความสำคัญเท่ากัน)

ตารางที่ ๑๕ ตารางแสดงผลการเปรียบเทียบค่าความสำคัญ
ระหว่างองค์ประกอบทางความหมายทั้งสามองค์ประกอบของเพศหญิง

หญิง		
[ก.]	<	[พ.]
[ก.]	<	[จ.]
[ก.]	=	[ป.]
[จ.]	>	[ป.]
[พ.]	=	[จ.]
[พ.]	>	[ป.]

จากตารางสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางความหมายที่เพศหญิงให้ค่าความสำคัญมากที่สุดมีสององค์ประกอบทางความหมาย คือ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” เช่นเดียวกับองค์ประกอบทางความหมายที่เพศหญิงให้ค่าความสำคัญรองลงมาที่มีสององค์ประกอบในลำดับเดียวกัน ได้แก่ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]”

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเพศชายและเพศหญิงมีการจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบแตกต่างกัน โดยเพศชายให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมาย “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” มากที่สุด รองลงมาได้แก่ องค์ประกอบทางความหมาย “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” ซึ่งอยู่ในลำดับเดียวกัน ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศชายให้ค่าความสำคัญน้อยที่สุด คือ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]”

ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศหญิงให้ค่าความสำคัญมากที่สุดมีสององค์ประกอบทางความหมาย ได้แก่ “เป็นคำพูดที่ส่อไปในทางเพศ [พ.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศหญิงให้ค่าความสำคัญรองลงมา ได้แก่ “เป็นการกระทำที่ส่อไปในทางเพศ [ก.]” และ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]” ซึ่งทั้งสององค์ประกอบนี้อยู่ในลำดับเดียวกัน สรุปลงเป็นตารางได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๖ ตารางแสดงผลการจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “สวนลาม” ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศชาย				
เป็นคำพูดที่ ส่อไปในทาง เพศ	>	เป็นการกระทำที่ ส่อไปในทางเพศ	>	กระทำโดยอีก ฝ่ายไม่พึง ปรารถนา
		ผู้กระทำมีเจตนา ล่วงเกินทางเพศ		

เพศหญิง		
เป็นคำพูดที่ส่อไปในทาง เพศ	>	เป็นการกระทำที่ส่อไปในทาง เพศ
ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกิน ทางเพศ		กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึง ปรารถนา

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการตีความคำว่า “ลวนลาม” ในภาษาไทยของ นักศึกษามหาวิทยาลัยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) สรุป ได้ว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกลุ่ม ตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงรับรู้ความหมายของคำว่า “ลวนลาม” แตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีการให้ค่าน้ำหนักของการลวนลามสถานการณ์ใน แบบสอบถามมากกว่า เพศชายถึง ๑๐ สถานการณ์ คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕

นอกจากนี้ ทั้งเพศชายและเพศหญิงยังให้ค่าน้ำหนักแก่ องค์ประกอบทางความหมายที่หนึ่งซึ่งเป็นแบบ “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทาง เพศ [พ.]” มากกว่า แบบ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]” ทำให้ สามารถจัดลำดับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ที่เพศ ชายให้ค่าความสำคัญในการจะตีความว่าพฤติกรรมใดเป็นการลวนลาม หรือไม่ลวนลามได้ว่า เพศชายให้ค่าความสำคัญกับองค์ประกอบทาง ความหมาย “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ [พ.]” มากที่สุด รองลงมาได้แก่ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ [ก.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทาง เพศ [จ.]” ซึ่งอยู่ในลำดับเดียวกัน ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศ ชายให้ค่าความสำคัญน้อยที่สุด คือ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]” และสามารถจัดลำดับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ที่ เพศหญิงให้ค่าความสำคัญในการจะตีความว่าพฤติกรรมใดเป็นการลวนลาม หรือไม่ลวนลามได้ว่า องค์ประกอบทางความหมาย “เป็นคำพูดที่สื่อไปในทาง เพศ [พ.]” และ “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ [จ.]” เป็นองค์ประกอบที่ เพศหญิงให้ค่าความสำคัญมากที่สุด ส่วนองค์ประกอบทางความหมายที่เพศ หญิงให้ค่าความสำคัญรองลงมา ได้แก่ “เป็นการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ

[ก.]”และ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา [ป.]” ซึ่งทั้งสององค์ประกอบนี้อยู่ในลำดับเดียวกัน

ผลการวิจัยการตีความคำว่า “ลวนลาม” ในภาษาไทยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ข้างต้นที่แสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะตีความพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งว่าเป็นการลวนลามในระดับที่มากกว่าเพศชาย ซึ่งผลสรุปข้อนี้สอดคล้องกับบทความ “การรับรู้การลวนลามทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศไทย” ที่ระบุว่า เพศมีผลต่อการรับรู้และแปลความหมายของการลวนลามทางเพศ โดยเพศหญิงมีการแปลความหมายพฤติกรรมต่าง ๆ ทุกประเภทที่จัดไว้ในการลวนลามทางเพศว่าเป็นการลวนลาม ในขณะที่เพศชายรับรู้เฉพาะพฤติกรรมทางเพศระดับที่รุนแรงว่าเป็น การลวนลามทางเพศ (Adam Kotte, & Padjitt, 1983, Gutek, 1985, อ้างใน อรพินท์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต, และ อัจฉรา สุชารมย์, ๒๕๔๘, น. ๓๙-๔๐)

นอกจากนี้ นักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งเพศชายและเพศหญิงตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางการกระทำ ซึ่งไม่เป็นไปตามผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตในเบื้องต้นไว้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งสองเพศน่าจะต้องตีความว่าการลวนลามทางการกระทำเป็นการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางคำพูด ทั้งนี้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นเพราะการลวนลามทางคำพูดเป็นวิธีการที่ถูกใช้ในการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางการกระทำ โดยในบทความ “ความผิดทางอาญา: กรณีการคุกคามทางเพศ” (สุริสา นิยมรัตน์, ๒๕๖๐, น.๑๓๘) ได้ระบุว่า การลวนลามทางวาจาเป็นรูปแบบของการคุกคามทางเพศที่พบมากที่สุด มีจำนวนสูงถึง ๘๓ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่การลวนลามทางการกระทำมีจำนวนเพียง ๑๔ เปอร์เซ็นต์ และนอกจากการลวนลามทางคำพูดเป็นวิธีที่ถูกใช้ใน

การลวนลามมากที่สุดแล้ว ในปัจจุบันการลวนลามด้วยวิธีดังกล่าวยังพบเห็นได้มากขึ้นในสื่อโซเชียลมีเดีย จนทำให้เกิดคำว่า “Cyber Sexual Harassment” หรือการคุกคามทางเพศทางอินเทอร์เน็ตซึ่งมีการลวนลามทางคำพูดเป็นหนึ่งในวิธีการที่ใช้ในการคุกคามทางเพศทางอินเทอร์เน็ตด้วย

ถึงแม้การลวนลามทางคำพูดจะพบเห็นได้ง่ายและมีจำนวนมากขึ้น แต่ความพยายามในการสร้างความตระหนักและเรียกร้องให้หยุดพฤติกรรมดังกล่าวก็มีความก้าวหน้าไป ด้วย สิ่งเหล่านี้จึงอาจเป็นสาเหตุให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางการกระทำ และด้วยเหตุนี้เอง ผลการวิจัยดังกล่าวจึงเป็นสัญญาณที่ดีต่อบุคลากร องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ที่มีบทบาทในสังคมไทยในการที่จะใช้โอกาสนี้ร่วมมือกันส่งเสริม เน้นย้ำ และยับยั้งประเด็นการลวนลามทางคำพูดมาเสนอเพื่อสร้างความตระหนักและตอกย้ำถึงผลเสียของการลวนลามทางคำพูดให้มากยิ่งขึ้นไป เพื่อจะได้ขจัดพฤติกรรมดังกล่าวให้น้อยลงและหมดไปในสังคมไทยในที่สุด

ทั้งนี้ การตีความว่าการลวนลามทางคำพูดเป็นการลวนลามมากกว่าการลวนลามทางการกระทำเป็นสิ่งเดียวกันที่นักศึกษามหาวิทยาลัยเพศชายและเพศหญิงตีความเหมือนกัน แต่นอกเหนือจากนี้ ผลวิจัยได้ทำให้เรารับรู้ว่าการกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ที่แตกต่างกัน ซึ่งหากพิจารณาการจัดลำดับค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของเพศชายและเพศหญิงเพียงเฉพาะองค์ประกอบ “ผู้กระทำความผิดล่วงเกินทางเพศ” และ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา” จะทำให้เห็นจุดที่น่าสนใจจุดหนึ่งในขณะที่เพศชายมีการจัดลำดับให้องค์ประกอบ “ผู้กระทำความผิดล่วงเกินทางเพศ” มีความสำคัญเป็นอันดับสอง เพศหญิงให้องค์ประกอบนั้นมีค่า

ความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง และในขณะที่เพศชายจัดลำดับให้องค์ประกอบ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา” มีความสำคัญเป็นอันดับสาม เพศหญิงให้องค์ประกอบนั้นมีค่าความสำคัญเป็นอันดับสอง ผลสรุปนี้สะท้อนให้เห็นว่า ในการที่จะตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นการลวนลามหรือไม่ลวนลาม เพศหญิงมีแนวโน้มพิจารณาไปที่ความคิดของผู้กระทำว่ามี “เจตนา” ที่จะลวนลามหรือไม่ รวมถึงพิจารณาไปที่ความรู้สึกรู้สึกของผู้ที่ถูกกระทำว่า “ปรารถนาให้กระทำ” หรือไม่มากกว่าเพศชาย ซึ่งสิ่งนี้สอดคล้องกับผลการให้น้ำหนักของการลวนลามที่ออกมาว่า สถานการณ์ที่ ๔ และ ๑๒ เป็นสถานการณ์ที่เพศหญิงให้คะแนนมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < 0.05$ โดยทั้งสองสถานการณ์ประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางความหมายที่เหมือนกัน คือ [-ก.] [+จ.] [+ป.] และ [-พ.] [+จ.] [+ป.] กล่าวคือ ทั้งสองสถานการณ์ประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางความหมาย “ผู้กระทำมีเจตนาล่วงเกินทางเพศ” และ “กระทำโดยอีกฝ่ายไม่พึงปรารถนา” แต่ไม่มีองค์ประกอบ “การกระทำหรือคำพูดที่สื่อไปในทางเพศ” จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้งสองสถานการณ์นี้มี คือ “เจตนาของผู้ที่กระทำ” และ “ความรู้สึกรู้สึกของผู้ที่ถูกกระทำ” ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เพศหญิงจัดลำดับค่าความสำคัญไว้มากกว่าเพศชายทั้งสององค์ประกอบ

สาเหตุที่เพศหญิงให้ความสำคัญกับการพิจารณาไปที่ “เจตนาของผู้กระทำ” และ “ความรู้สึกรู้สึกของผู้ถูกกระทำ” มากกว่าเพศชายในการตัดสินว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นการลวนลามหรือไม่ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเป็นเพราะเพศหญิงเป็นเพศน่าจะมีโดนลวนลามมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรพินทร์ ชูชม นพวรรณ โชติบัณฑิต และอัจฉรา สุขารมณ์ (๒๕๔๘, น. ๔๔) ที่กล่าวว่าผู้หญิงมีการรับรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ทางเพศที่ระบุไว้ว่าเป็นการลวนลามทางเพศมากกว่าผู้ชาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

การถ่ายทอดทางสังคมรอบด้านจากบ้าน ครอบครัว โรงเรียน ชุมชนและสื่อมวลชนให้ผู้หญิงตระหนักถึงพิษภัยของพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเพศ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เพศหญิงมีการนำสิ่งต่าง ๆ มาพิจารณาก่อนที่จะตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเป็นการลวนลามหรือไม่ได้ครอบคลุมมากกว่าเพศชาย และการที่เพศหญิงให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้ที่ถูกกระทำว่าปรารถนาให้กระทำหรือไม่มากกว่าเพศชาย สิ่งนี้จึงอาจเป็นเหตุให้เพศชายต้องตระหนักและระมัดระวังในการกระทำมากขึ้น เนื่องจาก หากเพศชายปฏิบัติพฤติกรรมที่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีคำพูดหรือการกระทำที่สื่อไปในทางเพศ แต่หากเป็นพฤติกรรมที่กระทำโดยที่เพศหญิงไม่พึงปรารถนา กล่าวคือ ไม่ได้รับการยินยอมจากอีกฝ่าย เพศหญิงก็อาจจะตัดสินพฤติกรรมดังกล่าวว่าเป็นการลวนลามได้

ดังนั้น ทั้งเพศชายและเพศหญิงจึงสามารถใช้ผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการปฏิบัติและวางตัวเมื่อต้องอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะหากเพศชายรับรู้ว่าการปฏิบัติมีแนวโน้มในการตีความพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งว่าเป็นการลวนลามที่มากกว่าเพศชายและให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ที่แตกต่างไปจากเพศของตน สิ่งนี้จะช่วยให้เพศชายสามารถเลือกวิธีที่จะปฏิบัติตัวโดยที่ไม่ทำให้เพศหญิงเกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการลวนลาม ในขณะที่เพศหญิงเองหากรับรู้ว่าการปฏิบัติมีแนวโน้มในการตีความพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งว่าเป็นการลวนลามที่น้อยกว่าเพศหญิงและให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ลวนลาม” ที่ไม่เหมือนกับของตน สิ่งนี้จะช่วยให้เพศหญิงพิจารณาและตัดสินใจได้ดีมากยิ่งขึ้นหากเกิดเหตุการณ์ใดที่เพศหญิงรู้สึกว่าเพศชายกำลังลวนลามตน ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้จะช่วยหลีกเลี่ยงการเกิด

ปัญหาในสังคมและสามารถทำให้เพศชายและเพศหญิงดำเนินชีวิตอย่าง
เข้าใจความคิดของกันและกันได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยการตีความคำว่า “ลวนลาม” ในภาษาไทยของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยตามแนวคิดทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ที่ได้กล่าวไป
ข้างต้น นอกจากจะทำให้ทราบถึงความหมายของ คำว่า “ลวนลาม” ในแง่
ของอรรถศาสตร์แล้ว ผลการวิจัยนี้ยังแสดงให้เห็นถึงวิธีการตีความคำ
ดังกล่าวที่แตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิงด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถ
เป็นตัวช่วยให้ทั้งสองเพศได้รับรู้และเข้าใจความคิด มุมมอง รวมถึงทัศนคติ
ของกันและกันมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม บทความวิจัยนี้ทำการศึกษาโดยพิจารณาตัวแปรเรื่อง
เพศเพียงอย่างเดียว อีกทั้งสถานการณ์ที่นำมาใช้ยังจำกัดให้ตัวละครที่กระทำ
การลวนลามเป็นเพศชายและตัวละครที่ถูกกระทำเป็นเพศหญิงเท่านั้น ด้วย
เหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากนำตัวแปรอื่น ๆ ทางด้านภาษาศาสตร์สังคมเข้ามา
พิจารณาไปด้วย เช่น อายุ การศึกษา อาชีพ รวมทั้งเพิ่มความหลากหลาย
ของสถานการณ์ โดยอาจเปลี่ยนให้ตัวละครที่เป็นผู้กระทำการลวนลามเป็น
เพศหญิงและผู้ถูกกระทำเป็นเพศชาย หรือแม้แต่เพศทางเลือกอื่น ๆ มาใช้
เป็นตัวละครในการสร้างสถานการณ์สมมติ ผู้วิจัยคิดว่าผลการวิจัยที่ได้จะ
สามารถแสดงให้เห็นถึงความคิด มุมมอง ทัศนคติต่าง ๆ ที่น่าสนใจของผู้ใช้
ภาษาเพิ่มมากขึ้นไปจากเดิม

นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า หากนำแนวคิดทฤษฎีเดียวกันนี้ไปศึกษา
คำอื่น ๆ ในภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่คนส่วนใหญ่ตีความหลากหลาย
และเป็นคำที่มีความหมายในเชิงลบเช่นเดียวกับคำว่า “ลวนลาม”

ผลการวิจัยที่ได้ อาจไม่ใช่แค่เพียงทำให้รับรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ มากขึ้น แต่ยังช่วยให้เราเข้าใจโลกทัศน์ของคนในสังคมที่แตกต่างกันได้ดียิ่งขึ้นตามไปด้วย

รายการอ้างอิง

จรัลวิไล จริญญาโรจน์. (๒๕๕๙). อันนันทกาลเหมือนเทน้ำ การตีความจึงสิ้น
ไหล: ใจชาย-หญิง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

_____. (๒๕๕๒). ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทาง
ศาสนากับการตีความความหมายคำว่า “โกหก” ในภาษาไทย:
การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ. วารสารภาษาและ
ภาษาศาสตร์, ๒๗(๒), ๑-๒๐.

คมชัดลึก. (๒๕๖๐). นิด้า ผนึกม.เนชั่น ต่อด้านลวนลามทางเพศบนโซเชียล.
สืบค้นเมื่อ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก
[https://www.komchadluek.net/news/edu-
health/280565](https://www.komchadluek.net/news/edu-health/280565)

ธีระ รุ่งธีระ. (๒๕๕๕). การศึกษาคำว่า “เจ้าชู้” ในภาษาไทยตามแนว
อรรถศาสตร์ต้นแบบ. ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม
วิชาการ(Proceedings) พะเยาวิจัยครั้งที่ ๑. พะเยา:
มหาวิทยาลัยพะเยา.

นพรัตน์ น้อยเจริญ. (๒๕๕๓). อรรถลักษณะของสิ่งมีชีวิตในปริศนาคำทายไทย
(วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประชาไท. (๒๕๖๑). มุลนิธิหญิงชายก้าวไกล-ซินดี้ ปลุกกระแสร้องสิทธิให้
ผู้หญิงไม่ถูกลวนลาม-ข่มขืนช่วงสงกรานต์. สืบค้นเมื่อ ๒๐
กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก
<https://prachatai.com/Journal2018/04/76229>

- มติชนออนไลน์. (๒๕๖๐). เปิดสถิติ 'ผู้หญิง' ถูกคุกคามทางเพศบนระบบ
ขนส่ง ทั้งลวนลาม อนาคต ใช้วิธีอะไร โขวของลับ. สืบค้นเมื่อ
๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก
https://www.matichon.co.th/lifestyle/news_488616
- ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๔). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.
๒๕๕๔. (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สุริศา นิยมรัตน์. (๒๕๖๐). ความผิดทางอาญา: กรณีการคุกคามทางเพศ
Criminal Offenses: The Case of Sexual Harassment.
วารสารรวมคำแห่ง, ๗(๒), ๑๓๓-๑๖๐.
- อนุชิตา เรนทอน. (๒๕๕๓). การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า
ขโมย ในภาษาไทย: ศึกษาตามแนวทฤษฎีต้นแบบ The Study
of the Interpretation of Thai Word “Khamoi”:
Prototype Theory (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ : ,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- อาศิรา พนาราม. (๒๕๖๓). ปมดราม่า 'ลิซ่า-มูนคาเฟ่' ย้ำปัญหา ลวนลาม
ออนไลน์! สืบค้นเมื่อ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก
<https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/860610>
- อรพินท์ ชูชม, นพวรรณ โชติบัณฑิต และอัจฉรา สุขารมณ์. (๒๕๔๘).
การรับรู้การลวนลามทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยในประเทศไทย
ไทย. วารสารพฤติกรรมศาสตร์, ๑๑(๑). ๓๕-๔๙.

Mango Zero. (๒๕๖๒). แบบไหนถึงเรียกว่าคุกคามทางเพศ *Sexual Harassment*. สืบค้นเมื่อ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก <https://www.mangozero.com/what-is-sexual-harassment>.

Workpoint News. (๒๕๖๓). ตัวอย่างคำพูด *Sexual Harassment* คนแซวสนุก แต่คนฟังอาจไม่เล่นด้วย. สืบค้นเมื่อ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓, จาก <https://workpointtoday.com/Word-sexual-harassment-3/>

ผู้เขียน

ปานรุ้ง ภูจำปา

บัณฑิตคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

pamrung.phu@student.mahidol.edu

เขมฤทัย บุญวรรณ

อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

khemruthai.boo@mahidol.edu